נעמה רוזן־קרייף | צילום: גיל אליהו - ג'יני

משפחת מאירפלד // שלוחות

1 **אמא** // שרה, 31, אחות מיילדת בבית החולים פוריה
2 **אבא** // איתן, 32, מנהל תפעול השדה ב"גזר שלוחות"
3 **ראשונה** // אלה, 7
4 **שנייה** // מאיה, 5
5 **שלישית** // ליאורה, 4
6 **רביעית** // עיינה, בת שנה

הבית // שופץ לפני כשנה והורחב, כיום 100 מ"ר. בחדר אחד ישנות אלה ומאיה, בחדר השני ליאורה ועיינה, ובחדר השלישי ההורים. שרה: "בדרך כלל הבתים בקיבוץ מורכבים משני חדרי שינה, אבל לנו יש שלושה חדרי שינה ושני חדרי שירותים ואמבטיה, כי יש לנו משפחה גדולה יחסית. קשה מאוד לחיות בדירת 74 מ"ר עם ארבעה ילדים. הבית מוקף גינה שמשותפת לנו ולשכנים".

השכנים // "יחסי השכנות נהדרים: מצד אחד מנהל המטע שלנו, ומהצד השני שכנה שעובדת בהנהלת החשבונות של הגזר".

הגזר // איתן הוא מנהל השטח ב"גזר שלוחות", הענף הכי מכניס בקיבוץ ומפעל הגזר הגדול במזרח התיכון. "אני אחראי על האנשים והכלים בשדה. העבודה מאוד אינטנסיבית, עם המון שעות בכל יום. אם לא מתפקדים כמו שצריך – עלול להיגרם הפסד של מיליוני שקלים. גם מזג אוויר לא צפוי יכול לפגוע באיכות הגזר. גזר אי אפשר לגדל ברצף שנה אחרי שנה: האדמה צריכה מנוחה של שבע שנים כדי להתחדש, אז בשדות של הקיבוץ אנחנו כבר לא מגדלים גזר ואנחנו עוברים בכל שנה ממקום למקום. יש לקיבוץ אלפי דונמים שפזורים בכל הארץ".

בוקר טוב // ברבע לשבע השעון מצלצל ומעיר את כל דיירי הבית חוץ מאיתן: הוא קם כבר בארבע וחצי או בחמש. "אלו השעות שאני חייב להיות כבר בשדות הגזר, בעיקר בעונה – שזה ממש בימים האלו".

אוכל // איתן: "בדרך כלל אני חוזר למפעל בסביבות השעה תשע, שותה קפה שחור ואוכל לחמנייה עם טונה וסלט שמכינים לכולנו שם". שרה מכינה לבנות הגדולות ארוחות עשר שכוללת סנדוויצ'ים ופירות. כמעט בכל בוקר הן לוקחות לבית הספר פיתה עם שמן זית וזעתר, ופעם בשבוע – פיתה עם ממרח שוקולד. שרה: "הן יודעות שאני מרשה שוקולד רק ביום אחד בשבוע, והן מאוד מחושבות בבחירת היום". הקטנות אוכלות בגן.

הדרך לגן ולבית הספר // אלה ומאיה לוקחות ופל או עוגייה לדרך, ויוצאות באופניים ("בלי גלגלי עזר") לתחנת האוטובוס. שם הן משאירות את האופניים בשורה ומחכות להסעה לבית הספר שק"ד בקיבוץ שדה־אליהו הסמוך, "שבע דקות מהבית". שרה לוקחת את ליאורה ועיינה – ליאורה באופניים ("עם גלגלי עזר") ועיינה על שרה באופניים שלה – לכיוון "הגיל הרך": כך נקרא הגן בקיבוץ. משם שרה חוזרת הביתה ומתארגנת למשמרת בבית החולים, או הולכת לישון – אם הייתה הפעם במשמרת לילה.

בית החולים // שרה: "אני גם מיילדת וגם יועצת הנקה, שמסייעת להמון נשים בתהליך ההנקה – שהוא חשוב מאוד לדעתי. אני אוהבת את העבודה שלי. היא מאתגרת גם מבחינת האופי שלה וגם בגלל השעות, שכוללות משמרות לילה, חגים, שבתות ועוד. איתן נשאר לא פעם לבדו עם הבנות בשבתות שאני בעבודה, והוא מסתדר מצוין. הוא כבר רגיל".

בייביסיטר // עזרה נדרשת בעיקר בעונת הגזר, כשאיתן נמצא הרבה שעות ביום בשדה, ושרה במשמרות ערב. "כשאני יוצאת למשמרת בשעה שלוש בצהריים וחוזרת בחצות הלילה, יש לנו בייביסיטר קבועה לאורך כל שעות המשמרת שלי שמטפלת בילדות מרגע שהן חוזרות מהמסגרות ועד שהן הולכות לישון. לאחרונה ירדתי מארבע משמרות בשבוע לשלוש משמרות בשבוע, כי העומס כבר נהיה מורכב".

שלוחות // נקודות ציון

9 דקות מבית־שאן
105 דקות מירושלים

490 תושבים
קיבוץ דתי בשלוחות הגלבוע בעמק בית־שאן

מכירה ושכירות
הקיבוץ קולט משפחות במעמד חבר בעצמאות כלכלית, בתהליך של כמה שנים

מוסדות ועסקים
בקיבוץ פועלים ענפי חקלאות ובהם רפת, לולי פיטום, מטעי תמר, בריכות דגים, גידולי שדה ובית אריזה לגזר. מלבד זאת קיימים כמה מפעלי טכנולוגיה ותעשייה, ויחידות נופש כפרי. בית הספר שוכן בשדה־אליהו הסמוך

קטנה על המקום
שלוחות נוסד ב־10 ביוני 1948 – הקיבוץ הראשון שהוקם לאחר קום המדינה. בתחילה הוקם היישוב במשותף עם קיבוץ רשפים החילוני, ורק לאחר שנה התחלק לשני יישובים סמוכים

מאמריקה // שרה גדלה בבוורלי־הילס שבלוס־אנג'לס, קליפורניה, במשפחה יהודית־אמריקנית לא דתית. יש לה תאומה זהה. המשפחה הסתובבה לא מעט בעולם בשל עבודתו של אביה. "גרנו בסין ובהונג־קונג, וההורים שלי היו מגיעים לבית חב"ד. שם התחיל תהליך החזרה בתשובה שלהם". כששרה הייתה בת שבע, המשפחה עלתה לארץ והתיישבה בירושלים. "אבא שלי מבוגר מאמא שלי ב־29 שנים, והפער בגילאים הורגש בשנים האחרונות. עד גיל 90 הוא עבד, ואז הוא הפסיק לעבוד וחלה. הם עברו לבית־שאן, כדי להיות קרובים אלינו. הוא נפטר לפני ארבעה חודשים, בגיל 93, ואמא שלי מתגוררת בבית־שאן עד היום. אנחנו מתראות לא מעט". משפחתו של איתן עלתה מניו־יורק ב־1985, כשהיה בן חצי שנה. הם הגיעו ישר לקיבוץ שלוחות, במסגרת גרעין אמריקני של בני עקיבא. הוריו ומשפחתו מתגוררים בקיבוץ עד היום: אמו האדריכלית תכננה את מפעל הגזר ועוד רבים ממוסדות הקיבוץ, ואביו עבד בעבר בגזר והיום הוא עובד מחוץ לקיבוץ. שרה ואיתן מקפידים לדבר אנגלית עם הבנות: "חשוב שידעו את השפה מגיל צעיר".

ההיכרות // לפני 11 שנה שרה הגיעה לבקר חברה בשמחת תורה בקיבוץ, ומבטה פגש את זה של איתן. הם יצאו כמה חודשים, והתחתנו בקיבוץ.

החתונה // שרה: "כולם אמרו שזו הייתה אחת החתונות המדהימות. זה היה אירוע יפהפה. החופה התקיימה בראש של בית הכנסת, וכל נוף הגלבוע נפרש לעיני כולם. כל בני הקיבוץ ערכו את השולחנות ומלצרו". איתן שירת אז בצבא, ביחידת דובדבן, ושרה למדה בבית הספר לאחיות בהדסה. הם שכרו דירה בירושלים אבל תמיד הייתה להם דירה בקיבוץ שהיו חוזרים אליה בכל סוף שבוע. איתן: "הדירה עמדה ריקה בכל ימות השבוע, ולא שילמנו עליה. בתמורה היינו עושים תורנויות בחדר אוכל ובריפת".

הקיבוץ // שרה: "אחרי ירושלים חיכיתי כבר לחזור לקיבוץ. ידעתי שלא אגור בעיר עם הרעש והפיח. ידעתי שאת החיים שלי ושל הילדים שלי אני רוצה להעביר בקיבוץ. אני אוהבת את השקט, את המרחבים, את המעיינות במרחק קפיצה מאיתנו, את האנשים בשלוחות ואת הרב־דוריות, השייכות המשפחתית. בעיר הרגשתי שמתייגים אותי. הכול עובד לפי סטיגמות. אבל בקיבוץ זה לא קיים: אין קליקות, אנשים לומדים להכיר אותך באמת ואתה לומד להכיר אנשים". איתן: "יש משהו מאוד מיוחד בעבודה בחקלאות. אתה יוצא לעבודה ולא שומע צפירות אוטובוס או נושם עשן. אני רואה מסביבי שדות תירס ונרגע".

הפרטה // איתן: "כשחזרנו לשלוחות, בהתחלה המשכורת שלי הלכה לקיבוץ. היום השכר דיפרנציאלי: התושבים מרוויחים את המשכורת של עצמם, וכל השירותים – חדר אוכל, מכבסה, נהג, בית וחינוך – ניתנים בתשלום".

תאומות // אחותה התאומה של שרה, אלישבע, גרה בקידה. הן שומרות על קשר רציף למרות המרחק, ומקפידות לדבר על בסיס יומי ולהיפגש פעם־פעמיים בחודש. "הילדים שלנו חברים מאוד טובים, הם באותם הגילאים ורוצים כל הזמן להיפגש. התחתנתי שלוש שנים לפני אחותי, ולא הצלחתי להיכנס להיריון עד שהיא התחתנה – לבעלה קוראים איתן גם כן, בדרך פלא – ונכנסה להיריון. ילדנו בהפרש של כמה ימים. בתור בנות יחידות ידענו תמיד שאנחנו רוצות משפחות גדולות, והנה אנחנו שם. כשהיינו ילדות גם לא רצינו להיות כל כך דומות, רצינו שיבדילו בינינו. היום זה כבר לא משנה לנו". ■

להשתתפות במדור
dyokan@makorrishon.co.il